

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 41 2018, nummers 1056 – 1084 dinsdag 30 oktober 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	7
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Volksverzekeringen.....	10
Sociale zekerheid overig	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	12
APV.....	12
Arbeidstijdenwet.....	14
Belastingdienst-Toeslagen.....	14
Nederlandschap	17
Wet arbeid vreemdelingen	18
Wet bescherming persoonsgegevens	19
Wet openbaarheid van bestuur	21
Wet op de rechtsbijstand	23
Vreemdelingenrecht.....	24
Regulier.....	24
Richtlijnen en verordeningen.....	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 1056

MK ABRS, 24-10-2018, 201800124/1/A2

examencommissie van de beroepsopleiding advocaten.

Awb 7:1, 7:25, 8:4 lid 3 aanhef en onder b

BESLUIT. KENNEN OF KUNNEN. Mede in het belang van de rechtseenheid ziet de Afdeling aanleiding om uiteen te zetten hoe zij een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, vanaf heden beoordeelt. I.c. behoort het besluit van de examencommissie tot de besluiten als bedoeld in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb.

Besluit van 21 maart 2017 waarbij de examencommissie de door [appellant] afgelegde toets Arbeidsrecht heeft beoordeeld met een 5,2. (...)

Met hetgeen [appellant] in hoger beroep over de door hem gestelde schade heeft aangevoerd, heeft hij tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt dat hij schade heeft geleden. [appellant] heeft daarom belang bij een beoordeling van de in beroep bestreden besluitvorming. Gelet hierop kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Het betoog in hoger beroep slaagt in zoverre.

Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd.

Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 21 maart 2017 beoordelen.

Het besluit van 21 maart 2017 behelst de beoordeling van een door [appellant] afgelegde toets. De vraag rijst of dit een besluit is als bedoeld in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Na schriftelijke aankondiging is deze vraag ter zitting met partijen besproken. Mede in het belang van de rechtseenheid ziet de Afdeling aanleiding om uiteen te zetten hoe zij een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, vanaf heden beoordeelt. Tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst kan, gelet op artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, geen beroep worden ingesteld. Gelet op artikel 7:1 van de Awb kan daartegen evenmin bezwaar worden gemaakt. Als toch bezwaar wordt gemaakt moet het bestuursorgaan dat bezwaar niet-ontvankelijk verklaren en dient de bestuursrechter, indien het bestuursorgaan daarop niettemin inhoudelijk heeft beslist, te bepalen dat het bestuursorgaan dat bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Vergelijk de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 14 augustus 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:1418](https://www.rechtspraak.nl/ECRI/NL/CRVB/2013/1418).

Is bij wettelijk voorschrift tegen een besluit inhoudende de beoordeling van het kennen of kunnen als hiervoor bedoeld administratief beroep opengesteld, dan rijst de vraag of de bestuursrechter bevoegd is kennis te nemen van het besluit dat de administratieve beroepsinstantie op het bij hem ingestelde beroep heeft genomen.

Als artikel 7:25 van de Awb op het administratieve beroep van toepassing is en de administratieve beroepsinstantie, voor zover deze het beroep ontvankelijk en gegrond

acht, bevoegd is het bestreden besluit te vernietigen en in de plaats daarvan een nieuw besluit te nemen, dan is de besluitvorming op beroep zodanig vergelijkbaar met die in eerste instantie, dat het besluit op het administratief beroep, gelet op artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, van beroep bij de bestuursrechter is uitgesloten. Deze zal zich, indien tegen een dergelijk besluit toch beroep bij hem is ingesteld, onbevoegd moeten verklaren van dat beroep kennis te nemen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 19 februari 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AF4735](#).

In geval de besluitvorming over het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling en de beoordeling daarvan in administratief beroep in betekende mate van elkaar verschillen, bijvoorbeeld omdat de administratieve beroepsinstantie, gelet op de voor de behandeling van het administratieve beroep geldende bepalingen, slechts mag beoordelen of het beroepen besluit is genomen in strijd met het recht en niet zelf in de zaak mag voorzien, is het besluit dat is genomen in administratief beroep niet gelijk te stellen met een besluit inhoudende de beoordeling van een kennen of kunnen als bedoeld in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. De bestuursrechter is in dat geval bevoegd van een beroep tegen een besluit van de administratieve beroepsinstantie kennis te nemen, maar kan dat besluit slechts toetsen aan voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb of enige andere wet in formele zin zijn gesteld. Die beoordeling kan geen betrekking hebben op de inhoud van het afgelegde examen of afgelegde toets. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BA8158](#).

Het besluit van de examencommissie van 4 januari 2017 behoort tot de besluiten als bedoeld in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. Tegen een dergelijk besluit kan, zo is in dit artikel bepaald, geen beroep worden ingesteld. Gelet op het bepaalde in artikel 7:1, eerste lid, van de Awb kan tegen een dergelijk besluit daarom evenmin bezwaar worden gemaakt. De examencommissie heeft het door [appellant] gemaakte bezwaar derhalve ten onrechte ontvankelijk geacht.

Naar aanleiding van het verhandelde ter zitting merkt de Afdeling nog op dat zij begrijpt dat de Nederlandse Orde van Advocaten advocaat-stagiair(e)s de mogelijkheid wil bieden een beoordeling van de examencommissie te doen toetsen. Het hiervoor overwogene staat er niet aan in de weg dat de Verordening op de advocatuur, buiten bezwaar of administratief beroep om, zou voorzien in de mogelijkheid om de examencommissie om een tweede beoordeling van een afgelegde toets te vragen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:3428](#)

JnB2018, 1057

ABRS, 24-10-2018, 201709529/1/A3

het algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Noord (thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam).

Awb 1:3 lid 1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

BESLUIT. I.c. is de mededeling aan [appellant] dat hij geen nutstuin in bruikleen kan krijgen geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Niet is gebleken van een publiekrechtelijk wettelijk voorschrift waarop het

in bruikleen geven van de nutstuinen is gebaseerd. Het betoog dat de beslissing moet worden aangemerkt als een publiekrechtelijke rechtshandeling omdat het algemeen bestuur eerder op zijn Wob-verzoek heeft beslist wordt niet gevolgd. De term "bestuurlijk" moet bij de toepassing van de Wob ruim worden opgevat en deze heeft betrekking op het openbaar bestuur in al zijn facetten (vgl. de uitspraak van de ABRS van 8 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2118](#)). Een verzoek om informatie neergelegd in documenten over het in bruikleen geven van een nutstuin kan dan ook om die reden een bestuurlijke aangelegenheid zijn in de zin van de Wob. Dit maakt echter nog niet dat het in bruikleen geven van nutstuinen is gebaseerd op een publiekrechtelijke grondslag. In zeer bijzondere gevallen kan een beslissing van een bestuursorgaan die niet op een specifieke bevoegdheidstoekennende publiekrechtelijke grondslag berust, niettemin als een Awb-besluit worden aangemerkt. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd ziet de Afdeling geen aanleiding te oordelen dat het in bruikleen geven van een nutstuin wel als publieke taak moet worden gezien.

[ECLI:NL:RVS:2018:3431](#)

JnB2018, 1058

MK ABRS, 24-10-2018, 201800305/1/A3

raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (hierna: UWV).
Awb 1:3 lid 1

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 7, 8

BESLUIT. WAARSCHUWING. Gegevens appellant geplaatst op een waarschuwingslijst, het Aggressie Registratiesysteem Overheid. Op beleidsregels gebaseerde of informele waarschuwingen zijn geen besluiten in de zin van de Awb en daartegen kunnen in zoverre geen rechtsmiddelen worden aangewend. Verwijzing naar de conclusie van staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:249](#). Voorts volgt uit de conclusie dat dergelijke waarschuwingen in ieder geval in drie situaties voor de rechtsbescherming met een besluit gelijk moeten worden gesteld, zodat zij wel in rechte kunnen worden bestreden, omdat de alternatieve route om een rechterlijk oordeel erover te krijgen onevenredig bezwarend of afwezig is. Geen van de in de conclusie genoemde situaties doet zich i.c. voor.

[ECLI:NL:RVS:2018:3484](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje Wet bescherming persoonsgegevens (JnB2018, 1077).

JnB2018, 1059

MK Rechtbank Den Haag, 04-10-2018 (19-10-2018), SGR 18/387

De Nederlandsche Bank N.V., verweerder.

Awb 1:1 lid 1 aanhef en onder a en b

BESTUURSORGAAN. De Nederlandsche Bank is geen rechtspersoon die krachtens publiekrecht is ingesteld en geen bestuursorgaan als bedoeld in

artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 26 oktober 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AU4987](#). Ingevolge artikel 1 van de Coulancregeling wordt aan de Nederlandsche Bank toestemming verleend om ten laste van 's Rijks schatkist een tegemoetkoming te verstrekken die in overeenstemming is met de bepalingen van het Besluit. Hieruit volgt dat aan de Nederlandsche Bank een overheidstaak is opgedragen en dat haar daarvoor de benodigde publiekrechtelijke bevoegdheden zijn toegekend. De Nederlandsche Bank is ten aanzien van die overheidstaken dan ook een bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11901](#)

JnB2018, 1060

MK CRvB, 18-10-2018, 18/319 MAW

minister van Defensie.

Awb 8:105 lid 1, bijlage 2 hoofdstuk 4

BEVOEGDHEID. Het i.c. bestreden besluit behelst de toepassing van het bepaalde bij en krachtens het Besluit Herinneringsmedaille Internationale Missies. Dit besluit is niet opgenomen in de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak. Het bestreden besluit is niet genomen jegens appellant als (militair) ambtenaar als bedoeld in de Bevoegdheidsregeling. Deze beide omstandigheden brengen in beginsel met zich dat de Raad niet bevoegd is van het hoger beroep kennis te nemen. De primaire doelgroep van het Besluit herinneringsmedaille betreft evenwel militaire ambtenaren en politieambtenaren. De Raad is in dergelijke gevallen bevoegd via het in de bevoegdheidsregeling bedoelde ambtenaarschap. Nu in de hier voorliggende zaak dus sprake is van een uitzonderlijke situatie van een (gepretendeerde) belanghebbende die behoort tot een kleine restgroep van niet-ambtenaren verdient het de voorkeur dat de Raad ook in dit geval in hoger beroep oordeelt.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3298](#)

JnB2018, 1061

MK CRvB, 16-10-2018 (publ. 23-10-2018), 16 7727 PW e.v.

college van burgemeester en wethouders van Hardenberg.

Awb 4:89 lid 1

BESTUURSRECHTELIJKE GELDSCHULD. I.c. heeft appellant te kennen gegeven dat de bijzondere bijstand op de bankrekening van zijn gemachtigde moest worden uitbetaald en daarmee zijn eigen bankrekening met toepassing van artikel 4:89, eerste lid, van de Awb rechtsgeldig uitgesloten. Het college heeft door de bijzondere bijstand toch te betalen op de bankrekening van appellant in strijd gehandeld met genoemde bepaling. Het college heeft niettemin bevrijdend betaald op de bankrekening van appellant. Het ligt immers op de weg van appellant, die stelt dat hij door de roodstand op zijn rekening de betaling op zijn rekening niet kon weigeren met terugbetaling, aannemelijk te

maken dat de betaling op zijn bankrekening hem niet ter beschikking is gekomen. Hierin is appellant niet geslaagd. Hij heeft de roodstand op zijn bankrekening niet aannemelijk gemaakt, noch de omstandigheid dat hij hierdoor geen terugbetaling kon verrichten.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3162](https://ecli.nl/crvb/2018/3162)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 1062

MK ABRS, 24-10-2018, 201800851/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 5.18

Bouwbesluit 7.22

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.7a lid 4

Activiteitenregeling milieubeheer 3.103 lid 4

DWANGSOM. Hoewel een bestuursorgaan op grond van artikel 5.18 van de Wabo kan bepalen dat een last onder dwangsom mede geldt jegens de rechtsoptvolger van degene aan wie de last is opgelegd alsmede jegens iedere verdere rechtsoptvolger, is het, gelet op de redactie van deze bepaling, hiertoe niet verplicht, ook niet op grond van enige andere wettelijke bepaling.

I.c. had het college moeten onderzoeken of het handhavend kon optreden op grond van overtreding van artikel 7.22 van het Bouwbesluit. De rechtbank heeft dit, door te overwegen dat artikel 2.7a, vierde lid, van het Activiteitenbesluit, in samenhang met artikel 3.103, vierde lid, van de Activiteitenregeling, een grondslag voor handhavend optreden kan zijn, niet onderkend. Het stellen van maatwerkvoorschriften, zoals bedoeld in de genoemde bepalingen, is geen vorm van handhavend optreden.

[ECLI:NL:RVS:2018:3493](https://ecli.nl/rvs/2018/3493)

JnB2018, 1063

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 19-10-2018, ROT 18/5207

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nissewaard, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21

Wet openbare manifestaties 2, 5

HANDHAVING. Bestuursdwangaanschrijving. Strijd met het bestemmingsplan. Het verblijf van verzoekers in de caravans en vouwwagen op de groenstrook moet worden aangemerkt als betoging in de zin van de Wet op de openbare manifestaties. Zij willen met hun actie aandacht vragen voor het gebrek aan standplaatsen voor woonwagens in Nederland in het algemeen en in Spijkenisse in het bijzonder en willen druk zetten op de uitvoering van het Beleidskader. Daarmee gaat het om het uiten van gemeenschappelijke gedachten op politiek

en maatschappelijke gebied. Verder is er weliswaar door de bezetting van de groenstrook een element van feitelijke dwang, maar dat is niet overheersend. De last onder bestuursdwang houdt daarom feitelijk een verbod op het voortzetten van de betoging in. Op dit moment is er geen grond voor de burgemeester om de betoging te beëindigen.

[ECLI:NL:RBROT:2018:8658](#)

JnB2018, 1064

Voorzienenrechter Rechtbank Gelderland, 23-10-2018, AWB 18/5563

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Buren te Maurik, verweerder. Grondwet 9

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

HANDHAVING. Bestuursdwangaanschrijving. Strijd met bestemmingsplan.

Verwijderen van caravans en campers. Het college was bevoegd om

handhavend op te treden tegen het gebruik van het perceel. De grondwettelijke

vrijheid van betoging staat niet aan de rechtmatigheid van het besluit in de

weg. Het feit dat het recht tot vergadering en betoging als bedoeld in artikel 9,

eerste lid, van de Grondwet in het geding zou kunnen zijn, betekent nog niet dat

het verbod om zonder omgevingsvergunning gronden of bouwwerken in strijd

met het bestemmingsplan te gebruiken, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid,

onder c, van de Wabo, ter zijde wordt gesteld. Daartoe is van belang dat het in

dit artikel opgenomen gebruiksverbod niet is gericht op regeling van de inhoud

van het grondrecht of de wijze waarop daaraan invulling wordt gegeven.

Verwijzing naar ABRS 22 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1724](#).

[ECLI:NL:RBGEL:2018:4549](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 1065

MK ABRS, 24-10-2018, 201802014/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Dienstenrichtlijn 15

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid c

WABO. Bedrijfsactiviteiten van Fietsenwinkel kunnen niet worden aangemerkt

als een postorderbedrijf of een internetbedrijf in de zin van het

bestemmingsplan.

Nu in dit geding aan de orde is een besluit van het college tot weigering van een

omgevingsvergunning om van een vastgesteld bestemmingsplan af te wijken en

het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan waaraan de aanvraag om

omgevingsvergunning is getoetst, onherroepelijk is, ligt het op de weg van

appellante om nader te onderbouwen waarom de in de planregels neergelegde eisen over perifere detailhandel in strijd zijn met artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn.

[...] alsnog weigering omgevingsvergunning voor het realiseren van een fietshandel in strijd met het bestemmingsplan.

[...] In het bestemmingsplan is niet gedefinieerd wat onder een postorderbedrijf of een internetbedrijf moet worden verstaan. Daargelaten of ter plaatse naast een postorderbedrijf ook een internetbedrijf is toegestaan, wat daar ook van zij, is de Afdeling van oordeel dat de bedrijfsactiviteiten van Fietsenwinkel niet als zodanig kunnen worden aangemerkt. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat in de winkel ongeveer 50 verschillende fietsen kunnen worden uitgetoond, waarna indien gewenst onder begeleiding van een verkoopmedewerker een complete fiets kan worden samengesteld en via internet kan worden besteld. Dat de samengestelde fiets niet direct in de winkel verkrijgbaar is en aan huis kan worden afgeleverd, maakt het bedrijf nog geen postorder- of internetbedrijf. Gelet op de omvang van de winkel en in aanmerking genomen dat de winkel volgens haar website zes dagen per week geopend is voor bezoekers en de daarmee samenhangende ruimtelijke uitstraling van handelsactiviteiten, is de Afdeling van oordeel dat de activiteiten van Fietsenwinkel moeten worden aangemerkt als een vorm van detailhandel en daarom niet kunnen worden aangemerkt als een internetbedrijf. Daarbij is mede van belang dat Fietsenwinkel verschillende vergelijkbare winkels in het land heeft en dat de fietsen die door Fietsenwinkel online worden verkocht niet ter plaatse van de desbetreffende locatie worden opgeslagen. [...]

[...] In de uitspraak van de Afdeling van 20 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2062](#), over de "brancheringsregels" die de gemeenteraad van Appingedam in het bestemmingsplan "Stad Appingedam" heeft opgenomen, heeft de Afdeling geoordeeld dat nog niet kan worden uitgemaakt of aan de voorwaarde van evenredigheid uit artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn is voldaan. De Afdeling heeft de gemeenteraad van Appingedam daarom de opdracht gegeven om de evenredigheid van de brancheringsregels in het bestemmingsplan alsnog te onderbouwen of om het bestemmingsplan aan te passen. Anders dan in de hiervoor genoemde uitspraak van 20 juni 2018, is in dit geding geen besluit van de raad tot vaststelling van een bestemmingsplan aan de orde, maar een besluit van het college tot weigering van een omgevingsvergunning om van een vastgesteld bestemmingsplan af te wijken. Het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan waaraan de aanvraag om omgevingsvergunning is getoetst, is onherroepelijk. Het ligt in deze situatie op de weg van International Bike Group om nader te onderbouwen waarom de in de planregels neergelegde eisen over perifere detailhandel in strijd zijn met artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn. Aangezien International Bike Group slechts heeft gesteld dat het bestuursorgaan onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de in de planregels neergelegde eisen over perifere detailhandel geschikt zijn om het beoogde doel te bewerkstelligen, heeft zij haar betoog over strijd met de Dienstenrichtlijn onvoldoende geconcretiseerd. De Afdeling ziet in het aangevoerde daarom geen aanleiding om artikel 1.56 en artikel 9, lid 9.1.1 en lid 9.1.2, van de planregels onverbindend te achten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3471](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 24-10-2018, 201705174/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3444](https://eclisearch.nl/ECLI/NL/RVS/2018/3444)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2018, 1066

ABRS, 24-10-2018, 201707626/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leek.

Activiteitenbesluit 2.17

ACTIVITEITENBESLUIT. I.c. heeft het college, gelet op de betrokken belangen, niet in redelijkheid de maatwerkvoorschriften kunnen stellen. De wetgever heeft de geluidnormen van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit in beginsel toereikend geacht ter bescherming tegen geluidhinder. Slechts in bijzondere en incidentele situaties kan het bevoegd gezag maatwerkvoorschriften stellen. De omstandigheid dat in de nabij de inrichting gelegen woonwijk geluidhinder wordt ervaren en de omstandigheid dat de geluidnormen van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit ruimer zijn dan noodzakelijk is voor de bedrijfsvoering van [appellante] rechtvaardigen in dit geval niet de gestelde maatwerkvoorschriften. Uit een oogpunt van het bieden van voldoende bescherming tegen geluidhinder bestaat in het licht van de door het college van betekenis geachte voorkeursgrenswaarden die in de Handreiking voor een rustige woonwijk worden aanbevolen, immers geen aanleiding lagere geluidgrenswaarden te stellen dan die voorkeursgrenswaarden. Dat [appellante] door het doen van de als melding aangemerkte aanvraag in 2009 te kennen zou hebben gegeven aan de gestelde grenswaarden te kunnen voldoen, maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:RVS:2018:3463](https://eclisearch.nl/ECLI/NL/RVS/2018/3463)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- MK ABRS, 24-10-2018, 201710430/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3441](https://eclisearch.nl/ECLI/NL/RVS/2018/3441));
- MK ABRS, 24-10-2018, 201800851/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:3493](https://eclisearch.nl/ECLI/NL/RVS/2018/3493); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Handhaving', JnB2018, 1062);
- MK Rechtbank Gelderland, 01-10-2018 (publ. 19-10-2018), AWB 17/4870 ([ECLI:NL:RBGEL:2018:4164](https://eclisearch.nl/ECLI/NL/RBGEL/2018/4164)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 1067

CRvB, 18-10-2018, 15/7569 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

IVBPR 26

AAW 2, 4

Wet Wajong

Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen van 19 oktober 1976, Stb. 557 (KB 557)

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. INGEZETENE. Het enkele feit dat de vader van appellante destijds in Nederland woonde, is onvoldoende om aan te kunnen nemen dat appellante destijds al een duurzame persoonlijke band met Nederland had, op grond waarvan zij als ingezetene kan worden aangemerkt. Uit nader onderzoek van het Uvw bij de Sociale verzekeringsbank is gebleken dat de vader van appellante niet voorkomt in de systemen. Appellante heeft bovendien geen stukken ingediend die haar stelling op dit vlak onderbouwen. Dat betekent dat appellante evenmin op grond van KB 557 verzekerd is voor de AAW. De grond dat het bestreden besluit discriminatoir is en daarom strijd oplevert met artikel 26 IVBPR slaagt, onder verwijzing naar de uitspraak van de Raad van 11 april 2003, [ECLI:NL:CRVB:2003:AF8703](#), niet.
[ECLI:NL:CRVB:2018:3201](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 1068

MK CRvB, 10-10-2018 (publ. 23-10-2018), 17/4862 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Tynaarlo.

Wmo 2015 1.1.1, 1.2.1, 2.1.3, 2.3.5

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Tynaarlo 2015 (Verordening)

WMO 2015. PGB. HUISHOUDELIJKE ONDERSTEUNING. GEBRUIKELIJKE HULP.

Uit de overgelegde verslagen van de keukentafelgesprekken blijkt niet concreet welke hulp naar aard en omvang noodzakelijk is. Ook blijkt daaruit niet dat het college deugdelijk heeft onderzocht in hoeverre appellantes echtgenoot de benodigde hulp kan bieden. Uit de wetsgeschiedenis van de Wmo 2015 volgt dat de wetgever het wenselijk heeft geacht dat gemeenten op het punt van de gebruikelijke hulp beleid ontwikkelen, maar dat dit onverlet laat dat gemeenten in individuele situaties telkens weer een zorgvuldige afweging dienen te maken en daarbij rekening dienen te houden met de noodzaak tot ondersteuning en de specifieke omstandigheden van aanvrager, waaronder zijn persoonskenmerken en zijn gezinssituatie (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, p. 28-29 en Kamerstukken II, 2013/14, 33 841, nr. 34, p. 140). Het college heeft in de Verordening geen definitie gegeven van het begrip gebruikelijke hulp en heeft geen beleid ontwikkeld op het punt van gebruikelijke hulp. Verder heeft het college de noodzakelijke ondersteuning van appellante niet beoordeeld in de specifieke omstandigheden van het individuele geval en blijkt ook niet van een

bespreking met appellante en haar huisgenoot wat in het voorliggende geval met inachtneming van alle feiten en omstandigheden redelijk is (Kamerstukken I 2013/14, 33 841, G, p. 20-21).

[ECLI:NL:CRVB:2018:3243](https://ecli.nl/crvb/2018/3243)

JnB2018, 1069

CRvB, 08-10-2018 (publ. 23-10-2018), 18/4138 WMO15-VV, 18/3980 WMO15
college van burgemeester en wethouders van Steenberg.

Wmo 2015 2.3.5

Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning Steenberg 2015
(Verordening) 1

Beleidsregels Voorzieningen Maatschappelijke Ondersteuning Steenberg 2015
(Beleidsregels)

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. Zoals de Raad eerder heeft overwogen in zijn uitspraken van 18 mei 2016 ([ECLI:NL:CRVB:2016:1402](https://ecli.nl/crvb/2016/1402) en [ECLI:NL:CRVB:2016:1403](https://ecli.nl/crvb/2016/1403)) is een college van burgemeester en wethouders op grond van artikel 1:3, vierde lid, van de Awb bevoegd om ter invulling van het begrip schoon en leefbaar huis beleidsregels vast te stellen. Deze regels mogen echter niet willekeurig zijn en dienen, gelet op de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb, op objectieve criteria, steunend op deugdelijk onderzoek, te berusten. In die uitspraken is ook geoordeeld dat overleg met gecontracteerde zorgaanbieders en cliëntenraden niet toereikend is. Nu niet is gebleken dat de in de Beleidsregels genoemde maatstaven voor een schoon en leefbaar huis op zodanig onderzoek berusten, bestaat geen inzicht in de vraag welk niveau van schoon voor een huishouden verantwoord is, welke concrete activiteiten daarvoor verricht moeten worden, met welke frequentie deze activiteiten verricht moeten worden en met name hoeveel tijd nodig is om de activiteiten te verrichten om te kunnen spreken van een schone en leefbare woning. Hetzelfde geldt voor prestaties die gericht zijn op het kunnen beschikken over schone en draagbare kleding. Dit betekent dat het college niet inzichtelijk heeft gemaakt dat met de in het leveringsplan genoemde activiteiten en frequentie een schoon en leefbaar huis kan worden gerealiseerd alsmede schone, draagbare en doelmatige kleding. Hieruit volgt dat in het bestreden besluit de aanspraken van verzoeker onvoldoende zijn geconcretiseerd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:3241](https://ecli.nl/crvb/2018/3241)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2018, 1070

MK ABRS, 24-10-2018, 201706854/1/A3

burgemeester van Ermelo, appellant.

Drank- en Horecawet (DHW) 1, 3, 29, 30, 31, 33

Algemene plaatselijke verordening gemeente Ermelo 2011 1:1, 1:8, 2:4, 2:13

APV. De systematiek van een algemene plaatselijke verordening is van belang voor het antwoord op de vraag op welke gronden de ontheffing of vergunning mag worden geweigerd. In dit geval heeft de burgemeester niet in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat de aangevoerde omstandigheden een gevaar opleveren voor de openbare orde in verband met de bruikbaarheid en het aanzien van de weg.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [persoon A] om een ontheffing voor het plaatsen van een skihut voor [bedrijf] [...].

[...] Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 2 maart 2011

([ECLI:NL:RVS:2011:BP6323](#)), is de systematiek van een algemene plaatselijke verordening van belang voor het antwoord op de vraag op welke gronden de ontheffing of vergunning mag worden geweigerd. De ontheffing voor het plaatsen van een object zoals de skihut is geregeld in artikel 2:4 van de APV, dat binnen hoofdstuk 2 'Openbare orde' geplaatst is in afdeling 4 'Bruikbaarheid en aanzien van de weg'. Uit de tekst van onderdeel a van het eerste lid van het artikel volgt dat het artikel onder meer strekt tot het voorkomen van schade aan de weg, van gevaar voor de bruikbaarheid van de weg of voor het doelmatig en veilig gebruik daarvan, en van belemmeringen voor het doelmatig beheer en onderhoud van de weg. Het begrip openbare orde moet in het licht van het voorgaande worden uitgelegd.

De door de burgemeester genoemde omstandigheden zijn geen omstandigheden waarvan is gebleken dat de bruikbaarheid en het aanzien van de weg erdoor in het geding zouden komen. Ook is niet aannemelijk dat uit de vertrouwelijke stukken, die de burgemeester onder geheimhouding aan de rechtbank heeft toegezonden, zou blijken dat de bruikbaarheid en het aanzien van de weg in het geding zouden komen. [...]

[...] de door de burgemeester aangevoerde omstandigheden [geven] geen aanleiding [...] de gevraagde ontheffing voor een skihut te weigeren. De burgemeester heeft niet in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat die omstandigheden een gevaar opleveren voor de openbare orde in verband met de bruikbaarheid en het aanzien van de weg.

[...] De Afdeling is van oordeel dat het niet hebben van een DHW-vergunning geen omstandigheid is die een gevaar oplevert voor de openbare orde in verband met de bruikbaarheid en het aanzien van de weg. Ten overvloede overweegt de Afdeling dat de rechtbank op juiste gronden heeft geoordeeld dat de DHW-vergunning niet vervallen is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3487](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB2018, 1071

MK ABRS, 24-10-2018, 201800253/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

Arbeidstijdenwet (Atw) 1:1 lid 2, 3:1 aanhef en onder a, 3:2 lid 1, lid 4

Nadere regeling kinderarbeid (Nrk) 7:1 lid 1 aanhef en onder d

Arbeidstijdenwet. Bestuurlijke boete. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de minister niet heeft aangetoond dat tussen de vennootschap (André Rieu Productions B.V.) en de kinderen een gezagsverhouding bestond, zodat de vennootschap niet als de werkgever van de kinderen kan worden aangemerkt en de minister de vennootschap ten onrechte een boete heeft opgelegd.

Uit de redactie van artikel 3:1, aanhef en onder a, van de Atw vloeit voort dat ook in geval van kinderarbeid als verantwoordelijke persoon wordt aanmerkt 'de' werkgever en niet 'een' werkgever. Het gaat er dus om vast te stellen wie 'de' werkgever van de kinderen is. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 januari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BY8528](#).

[ECLI:NL:RVS:2018:3492](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 1072

MK ABRS, 24-10-2018, 201707582/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8, 14

Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1

Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) 2, 3

Grondwet 94

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3, 5a

Wet op het kindgebonden budget (Wkb) 2

Wet hervorming kindregelingen (Wet van 25 juni 2014, Stb. 2014, 227; Whk)

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kindgebonden budget. [Appellante] en echtgenoot zijn gedwongen van elkaar gescheiden. Geen recht op de alleenstaande ouderkop (ouder die geen partner heeft, heeft aanspraak op een verhoging van het kindgebonden budget). De gevolgen van de toepassing van artikel 2, zesde lid, van de Wkb in samenhang gelezen met artikel 3 van de Awir en artikel 5a van de Awr in situaties als door [appellante] bedoeld zijn onderkend. Indien daartoe aanleiding bestaat kan in voorkomende gevallen het gemis van aanvullende inkomensondersteuning van overheidswege, in de vorm van de ALO-kop, voor de kosten en opvoeding worden gecompenseerd in de

bijstandssfeer. Geen strijd met artikel 14, gelezen in verbinding met artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het IVRK.

[...] voorschot kindgebonden budget van [appellante] over 2016 herzien en vastgesteld op € 1.866,00.

[...] In het besluit van [...], zoals gehandhaafd bij [...], heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich op het standpunt gesteld dat, omdat uit de gegevens Basisregistratie personen (hierna: Brp) blijkt dat [appellante] gehuwd is, sprake is van partnerschap in de zin van artikel 3 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: Awir) en daardoor geen recht bestaat op de alleenstaande ouderkop (hierna: ALO-kop).

[...] Per 1 januari 2015 is met de Wvk artikel 2, zesde lid, van de Wkb in werking getreden. Daarin is bepaald dat de ouder die geen partner heeft, aanspraak heeft op een verhoging van het kindgebonden budget. Hiermee is de zogenoemde ALO-kop geïntroduceerd in de Wkb.

[...] De situatie van [appellante] lijkt in relevante opzichten op die van (ongehuwde) alleenstaande ouders. Door omstandigheden, waarop zij zelf niet of nauwelijks invloed heeft, zijn zij en haar echtgenoot gedwongen van elkaar gescheiden. In de relevante periode zat de echtgenoot in een vluchtelingenkamp in Israël. Aannemelijk is dat hij niet op enige wijze heeft kunnen bijdragen aan de kosten van opvoeding en verzorging van de kinderen. De ratio van de wetgever om de ouder die een partner heeft niet in aanmerking te brengen voor een ALO-kop, is dat deze ouder geen extra inkomensondersteuning nodig heeft voor de kosten van verzorging en opvoeding van zijn/haar kinderen in aanvulling op het kindgebonden budget, omdat de partner inkomen kan genereren en dus kan bijdragen in deze kosten. Deze ratio gaat in onderhavig geval niet op.

[...] Uit de brief van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid aan de Voorzitter van de Eerste Kamer van 16 juni 2014 (Kamerstukken I, 2013/14 33 716, H) blijkt dat de minister heeft onderkend dat, doordat het partnerbegrip voor toeslagen (zoals het kindgebonden budget) op punten afwijkt van het partnerbegrip in de uitkeringsregelingen, er een groep van een paar duizend ouders is die bij de bijstandsverlening worden aangemerkt als alleenstaande ouder en die per 1 januari 2015 niet in aanmerking komen voor de alleenstaande-ouderkop in het kindgebonden budget. Daarbij heeft de minister expliciet gewezen op de groep ouders die formeel gehuwd zijn, maar om diverse redenen duurzaam gescheiden leven van hun echtgenoot en bij de bijstandverlening worden aangemerkt als alleenstaande ouder. [...]

De gevolgen van de toepassing van artikel 2, zesde lid, van de Wkb in samenhang gelezen met artikel 3 van de Awir en artikel 5a van de Awr in situaties als door [appellante] bedoeld zijn aldus onderkend. Indien daartoe aanleiding bestaat kan in voorkomende gevallen het gemis van aanvullende inkomensondersteuning van overheidswege, in de vorm van de ALO-kop, voor de kosten en opvoeding worden gecompenseerd in de bijstandssfeer. [appellante] heeft in hoger beroep aangegeven dat het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Uithoorn van zijn bevoegdheid gebruik heeft gemaakt om haar aanvullende bijstand te verlenen.

Gelet op het vorenstaande bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de toepassing van artikel 2, zesde lid, van de Wkb in samenhang gelezen met artikel 3 van de Awir en

artikel 5a van de Awr zich in dit geval niet verdraagt met artikel 14, gelezen in verbinding met artikel 8 van het EVRM.

[...] Nu het college in dit geval aanvullende bijstand heeft verleend ter compensatie van het gemis van de ALO-kop, bestaat geen grond voor het oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen zich, gezien in het licht van artikel 3 van het IVRK, onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de kinderen en is van strijd met artikel 3 van het IVRK geen sprake.[...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3468](#)

JnB2018, 1073

MK ABRS, 24-10-2018, 201703453/1/A2.

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.6 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kinderopvangtoeslag (Besluit) 8a

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Uren onbetaald ouderschapsverlof in kwestie mogen worden meegerekend bij het bepalen van het aantal gewerkte uren in de zin van artikel 8a van het Besluit kinderopvangtoeslag. Bevestiging uitspraak Rb Overijssel van 30 maart 2017, [ECLI:NL:RBOVE:2017:1422](#).

[...] kinderopvangtoeslag van [wederpartij] over 2014 definitief berekend en vastgesteld [...] en een bedrag [...] teruggevorderd.

[...] Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de door [wederpartij] opgenomen uren onbetaald ouderschapsverlof kunnen worden aangemerkt als gewerkte uren in de zin van artikel 8a van het Besluit. Daartoe acht de Afdeling van belang dat uit de Wkcp en het Besluit, noch uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever ervoor heeft gekozen om onderscheid te maken tussen onbetaald en betaald ouderschapsverlof, zoals door de Belastingdienst/Toeslagen betoogd. Zo biedt artikel 1.6 van de Wkcp geen aanknopingspunten voor dit gemaakte onderscheid. Hoewel bij onbetaald ouderschapsverlof over de niet gewerkte uren geen inkomen wordt genoten terwijl dit bij betaald ouderschapsverlof wel het geval is, wordt bij beide vormen van verlof geen arbeid verricht, zodat niet valt in te zien waarom bij betaald ouderschapsverlof wel en bij onbetaald ouderschapsverlof niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden van artikel 1.6, aanhef en onder a, van de Wkcp om aanspraak te maken op kinderopvangtoeslag. Bij de toepassing van dit artikellid dient de arbeidsovereenkomst als uitgangspunt te worden genomen. Aangezien uit de door [wederpartij] overgelegde arbeidsovereenkomst blijkt dat zij 24 uren per week werkt en zij op basis van die overeenkomst inkomen in de zin van de Wet IB 2001 geniet, staat vast dat aan de voorwaarde als genoemd in artikel 1.6, eerste lid, onder a, van de Wkcp is voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2018:3483](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Nederlanderschap

JnB2018, 1074

MK ABRS, 24-10-2018, 201710358/1/A3

minister van Buitenlandse Zaken.

Paspoortwet 28

Pub 2001 9

NEDERLANDERSCHAP. Deskundigenadvies. Equality of arms. Het enkele feit dat het Bureau Documenten tot de Nederlandse overheid behoort, betekent niet dat dit de rechter er uit een oogpunt van equality of arms toe noopt een gerechtelijk deskundige te benoemen. Voor zover appellanten bij hun betoog dat zij om financiële redenen niet de mogelijkheid hadden een tegenonderzoek naar de documenten te laten uitvoeren een beroep doen op de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2017 overweegt de Afdeling dat deze uitspraak daarvoor geen steun biedt, omdat daarin is overwogen dat niet wordt toegekomen aan een oordeel over de gestelde financiële onmogelijkheid om een contra-expertise te betalen.

De minister had in dit geval geen DNA-onderzoek hoeven te laten verrichten.

Uit artikel 28 van de Paspoortwet en artikel 9 van de Pub 2001 volgt dat de bewijslast om de nodige zekerheid te verschaffen over het gestelde Nederlandschap bij de aanvrager berust.

Documenten uit Somalië worden in Nederland niet erkend wegens het ontbreken van centraal gezag in dat land. De minister voert het beleid dat aan het niet-erkennen van dergelijke documenten onder bijzondere omstandigheden geen doorslaggevende betekenis moet worden toegekend, omdat dit anders zou betekenen dat een kind dat in Somalië is geboren uit een in Somalië gesloten huwelijk nimmer het Nederlandschap zou kunnen ontlenen aan een van de Nederlandse ouders en derhalve nimmer een Nederlands paspoort zou kunnen verkrijgen, hetgeen volgens de minister sociaal onwenselijk is. Daarom laat de minister Somalische geboorte- en huwelijksakten eerst op echtheid onderzoeken door het Bureau Documenten. In het geval de akten positief zijn beoordeeld, laat de minister vervolgens DNA-onderzoek doen naar de relatie tussen het kind en de gestelde ouders. Bij een positieve uitslag van het DNA-onderzoek kan de minister een Nederlands paspoort aan het kind verstrekken. [...]

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 juli 2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:2488](#), is een door het Bureau Documenten opgestelde verklaring van onderzoek een deskundigenadvies waarvan een bestuursorgaan in beginsel mag uitgaan. Indien en voor zover een bestuursorgaan een deskundigenadvies aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, strekt de door de rechtbank te verrichten toetsing, indien de desbetreffende belanghebbende geen eigen deskundigenadvies overlegt, niet verder dan dat zij naar aanleiding van een aangevoerde beroepsgrond beoordeelt of het bestuursorgaan zich ingevolge artikel 3:2 van de Awb ervan heeft vergewist dat het deskundigenadvies, naar wijze van totstandkoming, zorgvuldig en, naar inhoud, inzichtelijk en concludent is.

Anders dan [appellant A] en [appellant B] betogen kan uit de uitspraak van de Afdeling

van 30 juni 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:1674](#)] niet worden afgeleid dat het enkele feit dat het Bureau Documenten tot de Nederlandse overheid behoort, de rechter er uit een oogpunt van equality of arms toe noopt een gerechtelijk deskundige te benoemen. Voor zover [appellant A] en [appellant B] bij hun betoog dat zij om financiële redenen niet de mogelijkheid hadden een tegenonderzoek naar de documenten te laten uitvoeren een beroep doen op deze uitspraak overweegt de Afdeling dat deze uitspraak daarvoor geen steun biedt, omdat daarin is overwogen dat niet wordt toegekomen aan een oordeel over de gestelde financiële onmogelijkheid om een contra-expertise te betalen.

De rechtbank heeft de verklaring van de directeur-generaal van 9 februari 2017 terecht niet als een deskundigenadvies aangemerkt. Uit die verklaring blijkt immers niet dat deze door een deskundige op grond van documentonderzoek is opgesteld. Voorts heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de door het Bureau Documenten opgestelde verklaringen van onderzoek, naar wijze van totstandkoming, zorgvuldig en, naar inhoud, inzichtelijk en concludent zijn. Hetgeen [appellant A] en [appellant B] hebben aangevoerd biedt geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de inhoud van die verklaringen. De rechtbank hoefde derhalve ook gelet op het voorgaande geen gerechtelijk deskundige te benoemen.

De rechtbank heeft verder terecht geoordeeld dat uit de vermelding van de naamsketens op de geboorteakten niet blijkt dat [appellant A] de juridische vader van de kinderen is. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de minister ter zitting van de Afdeling heeft toegelicht dat er Somalische geboorteakten bestaan waarop, anders dan op de geboorteakten in deze zaak, de naam van de vader is vermeld en dat een namenreeks op zichzelf niet gelijk gesteld kan worden met de vaststelling van het juridisch vaderschap. De rechtbank heeft voorts terecht de beroepsgrond over DNA-onderzoek verworpen. Volgens het beleid van de minister wordt immers pas aan DNA-onderzoek toegekomen als het onderzoek naar de geboorte- en huwelijksakten positief is afgerond, hetgeen hier niet het geval is. De rechtbank heeft eveneens terecht de beroepsgrond over de rechtsgeldigheid van een mondeling gesloten huwelijk verworpen. Voor het aantonen van een huwelijk zijn bewijsstukken nodig, die in dit geval ontbreken.

De rechtbank heeft gelet op het voorgaande terecht het standpunt van de minister onderschreven dat het Nederlanderschap van de kinderen niet met de nodige zekerheid kan worden vastgesteld. De Paspoortwet of de Pub 2001 biedt de minister niet de bevoegdheid om in gevallen waarin het Nederlanderschap niet met de nodige zekerheid kan worden vastgesteld op grond van een belangenafweging toch een paspoort te verstrekken.

[ECLI:NL:RVS:2018:3490](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2018, 1075

MK ABRS, 24-10-2018, 201802851/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Besluit uitvoering Wav 1 lid 1 aanhef en onder b

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Boete. [appellante] kan zich niet met succes beroepen op artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van het Besluit. Ingevolge dit artikelonderdeel is de tewerkstellingsvergunningplicht niet van toepassing op een vreemdeling die zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft en geen arbeidsovereenkomst heeft met een in Nederland gevestigde werkgever en uitsluitend arbeid verricht op buiten Nederland geregistreerde vervoermiddelen in het internationale verkeer. De rechtbank heeft terecht, onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, de omstandigheid dat de vreemdelingen in vrachtwagens reden met een Nederlands kenteken bepalend geacht voor het antwoord op de vraag of [appellante] zich met succes op deze bepaling kan beroepen. Dat maakt immers dat de vreemdelingen een aantoonbare band met Nederland hadden ten tijde van hun werkzaamheden.

[ECLI:NL:RVS:2018:3495](https://ecli.nl/rvs/2018:3495)

JnB2018, 1076

MK ABRS, 24-10-2018, 201802850/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

WET ARBEID VREEMDELINGEN. Boete. De staatssecretaris heeft, door in dit geval geen Roemeense vertaling van de stukken [boeterapport en boetekennisgeving] aan [appellante] te verstrekken, niet in strijd gehandeld met het fair trial-beginsel en artikel 6 van het EVRM. Verwijzing naar ABRS 05-07-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1818](https://ecli.nl/rvs/2017:1818) waarin de Afdeling zich heeft aangesloten bij de uitspraak van het CBb van 12 februari 2010, [ECLI:NL:CBB:2010:BM1689](https://ecli.nl/cbb/2010:BM1689). Het CBb heeft in deze uitspraak, onder verwijzing naar het arrest Kamasinski, overwogen dat bij een 'criminal charge' de beklaagde geen onbeperkte aanspraak heeft op een schriftelijke vertaling van al het schriftelijke bewijsmateriaal of andere op de zaak betrekking hebbende stukken. Het gaat er om dat degene aan wie de sanctie is opgelegd begrijpt wat er in de procedure gebeurt en dat hij voldoende in staat is een effectieve verdediging te voeren, zodat het proces eerlijk verloopt.

[ECLI:NL:RVS:2018:3494](https://ecli.nl/rvs/2018:3494)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 1077

MK ABRS, 24-10-2018, 201800305/1/A3

raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (hierna: UWV).
Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden
(EVRM) 8

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 7, 8

**WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Gegevens appellant geplaatst op een
waarschuwingslijst, het Agressie Registratiesysteem Overheid. Nu het UWV het
gedrag van appellant in redelijkheid heeft kunnen aanmerken als agressief
gedrag is de verwerking van zijn persoonsgegevens in dit concrete geval
noodzakelijk met het oog op de omschreven doeleinden. Geen strijd met artikel
8 EVRM.**

[...][Afwijzing verzoek tot verwijdering van gegevens van appellant van een
waarschuwingslijst, het Agressie Registratiesysteem Overheid (ARO-lijst)].

[...] Persoonsgegevens mogen op grond van artikel 7 van de Wbp alleen worden
verzameld voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden.
De rechtbank heeft terecht onder verwijzing naar de totstandkomingsgeschiedenis van de
Wbp overwogen dat doeleinden alleen gerechtvaardigd zijn indien deze met inachtneming
van artikel 8 van de Wbp kunnen worden bereikt. Ook als de gegevensverwerking in
beginsel is toegestaan op een van de in artikel 8 van de Wbp limitatief opgesomde
gronden, blijft de eis gelden dat de verwerking in het concrete geval noodzakelijk moet
zijn met het oog op het omschreven doel van de verwerking. Dit volgt ook uit het door
[appellant] genoemde arrest van de Hoge Raad van 9 september 2011,
[ECLI:NL:HR:2011:BQ8097](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/HR/2011/BQ8097). In dit geval is van belang of de gegevensverwerking
noodzakelijk is voor de goede vervulling van een publiekrechtelijke taak door het
desbetreffende bestuursorgaan, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder e, van de Wbp.
Welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven doeleinden

7.2. De publiekrechtelijke taken van het UWV staan omschreven in hoofdstuk 5 van de
Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen. Het UWV heeft te kennen
gegeven dat een goede uitvoering van de publiekrechtelijke taak met zich brengt dat alle
medewerkers van het UWV hun werk veilig en met welbevinden kunnen uitvoeren. Onder
paragraaf 7.1 van het Agressieprotocol staat dat het melden van een agressie-incident
onder meer het doel dient dat collega's gewaarschuwd worden voor mogelijk agressieve
klanten en dat zij zich daarop kunnen voorbereiden. Het UWV ziet het als zijn taak een
werkklimaat te scheppen waarin respect bestaat voor de persoonlijke integriteit van zijn
medewerkers. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de doeleinden welbepaald en
uitdrukkelijk zijn omschreven als bedoeld in artikel 7 van de Wbp.

Noodzakelijkheid verwerking persoonsgegevens

7.3. De uitvoering van de publiekrechtelijke taak door het UWV behelst onder meer het
onderhouden van contacten met klanten van het UWV. Het bevorderen van een goed
werkklimaat en respect tussen werknemers en klanten met behulp van onder meer de
verwerking van de persoonsgegevens van personen die zich volgens het UWV agressief
hebben gedragen op de ARO-lijst kan daarbij in redelijkheid noodzakelijk worden geacht.
De rechtbank heeft derhalve terecht overwogen dat die verwerking in beginsel niet in
strijd is met de artikelen 7 en 8 van de Wbp.

Concrete geval

Echter blijft de eis gelden dat de verwerking in het concrete geval noodzakelijk moet zijn met het oog op de onder 7.2 omschreven doeleinden van de verwerking. Voor de beoordeling of de verwerking van de persoonsgegevens van [appellant] in dit concrete geval noodzakelijk is, is van belang of het gedrag van [appellant] door het UWV terecht is aangemerkt als agressief in de zin van het Agressieprotocol. [...] Nu het UWV dit gedrag in redelijkheid heeft kunnen aanmerken als agressief gedrag is de Afdeling van oordeel dat de verwerking van zijn persoonsgegevens, mede gelet op hetgeen onder 7.3 is overwogen, in dit concrete geval noodzakelijk was met het oog op de onder 7.2 omschreven doeleinden.

[...] In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd, ziet de Afdeling met de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de plaatsing op de ARO-lijst in strijd is met artikel 8 van het EVRM. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3484](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje 'Algemeen bestuursrecht' (JnB2018, 1058)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 1078

MK ABRS, 24-10-2018, 201708402/1/A3

minister van Economische Zaken (thans: de minister van Economische Zaken en Klimaat).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder c, 10 lid 1 onder g, 11 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Intern beraad. In dit geval zijn de contacten tussen de minister en PostNL ten onrechte aangemerkt als een vorm van gestructureerd overleg. Aannemelijk is dat de contacten op ad-hoc-basis hebben plaatsgevonden. Het interne karakter aan het beraad is evenwel ontvallen wegens de betrokkenheid van PostNL. PostNL is een externe derde die een eigen zakelijk belang behartigt dat als zodanig bij het beraad een rol heeft gespeeld. De bestuursrechter hoeft niet per geval te beoordelen of de betrokken derde zich bij diens inbreng in het beraad daadwerkelijk door dat andere belang heeft laten leiden.

Onevenredige bevoor-/benadeling. Er kunnen zich situaties voordoen waarin de gevolgen van openbaarmaking van in vertrouwelijkheid met een externe derde gewisselde informatie dermate nadelig zijn voor het desbetreffende bestuursorgaan of een andere betrokkene dat openbaarmaking van die informatie krachtens artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob mag worden geweigerd. In dit geval is niet deugdelijk gemotiveerd dat een dergelijke situatie aan de orde is.

[ECLI:NL:RVS:2018:3459](#)

JnB2018, 1079

MK ABRS, 24-10-2018, 201710101/1/A3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (thans: de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 aanhef en onder 9

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Terechte afwijzing verzoek om openbaarmaking van stukken over uitzetting- en verwijderprocedure [appellant a] en [appellant b] krachtens artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob. Aan het belang van de vertrouwelijkheid van de door een vreemdeling verstrekte en op grond daarvan door de overheid verzamelde informatie met betrekking tot een verzoek van een vreemdeling om internationale bescherming moet groot gewicht worden toegekend.

[...] In hoger beroep is [...] in geschil of de staatssecretaris heeft voldaan aan [...] verzoek [van [appellant a en appellant b]] om verstrekking van alle stukken met betrekking tot hun vertrekprocedure op grond van zowel de Wbp als de Wob.

[...] De rechtbank heeft bij de beoordeling van de beroepsgronden tegen de afwijzing van het Wob-verzoek, voor zover dit ziet op openbaarmaking van de reeds op grond van de Wbp gedeeltelijk verstrekte stukken over hun uitzetting en verwijderprocedure, terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:385](#), geoordeeld dat de staatssecretaris dit verzoek krachtens artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob mocht afwijzen. Daarbij heeft de rechtbank terecht in aanmerking genomen dat aan het belang van de vertrouwelijkheid van de door een vreemdeling verstrekte en op grond daarvan door de overheid verzamelde informatie met betrekking tot een verzoek van een vreemdeling om internationale bescherming groot gewicht moet worden toegekend en dat aannemelijk is dat schending van de vertrouwelijkheid van een vreemdelingendossier, daargelaten of daar door de desbetreffende vreemdeling toestemming voor is gegeven, belemmerend kan werken om in de toekomst vreemdelingen bereid te vinden om aan hun vreemdelingenrechtelijke procedure volledige medewerking te verlenen. Stukken over de uitzetting en de verwijderprocedure hangen zo nauw samen met stukken over de asielprocedure dat een onderscheid tussen deze soorten stukken voor de toepassing van de Wob niet goed kan worden gemaakt. Na kennisneming van de stukken is de Afdeling met de staatssecretaris van oordeel dat bescherming van dat belang niet kan worden bereikt met het onleesbaar maken van de daarin vermelde persoonsgegevens. Anders dan [appellant a] en [appellant b] aanvoeren, vallen hun belang en het in artikel 10, tweede lid, onder g, van de Wob vermelde belang niet samen. De staatssecretaris heeft openbaarmaking op grond van de Wob van de stukken over hun uitzetting en verwijderprocedure voorts in hun geheel geweigerd en deze weigering dus niet beperkt tot de in het kader van de Wbp-verstrekking onleesbaar gemaakte passages. De staatssecretaris hoefde gelet op de vertrouwelijke inhoud van al deze stukken niet per afzonderlijk stuk te motiveren waarom openbaarmaking wordt geweigerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3460](#)

JnB2018, 1080

Rechtbank Amsterdam, 12-09-2018 (publ. 10-10-2018), AMS 18/2724

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 1 aanhef en onder c, 10 lid 4

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Gedeeltelijke toewijzing Wob-verzoek.

Dieren aantallen en aantallen huisvestingsplaatsen in de rapporten zijn aan te merken als milieu-informatie in de zin van artikel 19.1a, eerste lid, van de Wet milieubeheer (Wm). Het betreffen geen factoren die elementen van het milieu aantasten, maar het betreffen wel gegevens over een activiteit die een uitwerking kan hebben op de in dat artikel genoemde factoren. Verwijzing naar ABRS 4-11-2009 [ECLI:NL:RVS:2009:BK1977](#). De dieren aantallen en aantallen huisvestingsplaatsen zijn in dit geval niet als emissiegegevens aan te merken. Er bestaat geen verband tussen de gevraagde gegevens en de besluitvorming van een bestuursorgaan waarbij daadwerkelijke en voorzienbare emissies ter beoordeling voorlagen. Het gaat in dit geval niet om informatie om te kunnen beoordelen of een aan besluitvorming ten grondslag liggende beoordeling juist was. Verwijzing naar Hof van Justitie [ECLI:EU:C:2016:889](#).

[ECLI:NL:RBAMS:2018:6809](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 1081

MK ABRS, 24-10-2018, 201703183/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet op de rechtsbijstand 34g lid 1

WET OP DE RECHTSBIJSTAND. Anders dan in haar uitspraak van 18 januari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:87](#) is de Afdeling van oordeel dat het belang van een rechtsbijstandverlener bij een besluit dat tot gevolg heeft dat de oorspronkelijke toevoeging herleeft niet een afgeleid belang is, maar daarbij rechtstreeks is betrokken, ook al zijn alle werkzaamheden van de rechtsbijstandverlener onder die toevoeging verricht.

[...] Bij besluit van 20 april 2016, [...], heeft de raad een eerder aan [belanghebbende] verleende toevoeging voor gesubsidieerde rechtsbijstand door [appellante], ingetrokken. Bij besluit van 7 december 2016 heeft de raad het door [belanghebbende] daartegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard en de intrekking van de toevoeging ongedaan gemaakt.

[...] [appellante] is advocaat en heeft rechtsbijstand verleend aan [belanghebbende] in het kader van haar echtscheiding. [...]

[...] De Afdeling ziet zich, evenals de rechtbank, ambtshalve voor de vraag gesteld of [appellante] belanghebbende is bij het besluit van 7 december 2016. Ingevolge artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan: degene wiens belang

rechtstreeks bij een besluit is betrokken.

De rechtbank heeft, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 6 augustus 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BD9408](#), terecht overwogen dat het belang, waarvoor een toevoeging wordt verleend, in beginsel slechts de rechtzoekende betreft, en niet de rechtsbijstandverlener. De rechtsbijstandverlener is alleen dan belanghebbende, indien hij een belang heeft dat tegengesteld is aan dat van de rechtzoekende; in dat geval heeft hij een eigen belang, dat rechtstreeks bij het besluit over de toevoeging is betrokken. Zoals overwogen onder 5, heeft een intrekking van een toevoeging tot gevolg dat de rechtsbijstandverlener de door hem gemaakte kosten volgens zijn gebruikelijke uurtarief kan declareren bij de rechtzoekende. Indien de ingetrokken toevoeging weer herleeft, kan de rechtsbijstandverlener slechts aanspraak maken op een forfaitaire vergoeding op basis van de toevoeging. Het financiële belang van de rechtsbijstandverlener is daarmee tegengesteld aan dat van de rechtzoekende. Dat de rechtsbijstandverlener alle werkzaamheden voor de rechtzoekende onder de toevoeging heeft verricht, doet aan dat eigen, tegengestelde financiële belang niet af (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1462](#)). Gelet hierop is de Afdeling, anders dan in haar uitspraak van 18 januari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:87](#), van oordeel dat het belang van een rechtsbijstandverlener bij een besluit dat tot gevolg heeft dat de oorspronkelijke toevoeging herleeft niet een afgeleid belang is, maar daarbij rechtstreeks is betrokken, ook al zijn alle werkzaamheden van de rechtsbijstandverlener onder die toevoeging verricht.

Gezien het voorgaande heeft de rechtbank [appellante] terecht als belanghebbende aangemerkt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:3322](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 1082

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 18-10-2018 (publ. 24-10-2018), AWB 18/3070

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Associatieovereenkomst EEG-Turkije

Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad 13

Aanvullend Protocol 41

Vw 2000 22 lid 2 c

Vb 2000 3.86

REGULIER. Intrekking verblijfsvergunning regulier onbepaalde tijd met terugwerkende kracht en zwaar inreisverbod van tien jaar. Toepassing van aangescherpte glijdende schaal van 1 juli 2012 is in strijd met artikel 13 Besluit 1/80 omdat de verblijfsvergunning niet kon worden ingetrokken vóór die

aanscherping. Omdat verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning niet mocht intrekken, was hij niet bevoegd om aan eiser een inreisverbod op te leggen.

In haar uitspraak van 27 mei 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BM6855](#)) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) geoordeeld dat uit onder meer het arrest van (toen nog) het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 september 2009 (zaak C-242/06; Sahin) [[ECLI:EU:C:2009:554](#)] volgt dat voor de vraag of sprake is van een nieuwe beperking in de zin van artikel 13 van Besluit 1/80 in ieder geval van belang is of de ten tijde van het besluit dat ter toetsing voorligt geldende norm ongunstiger is dan de op 1 december 1980 geldende norm. In die zaak was sprake van een besluit tot weigering van verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning en ongewenstverklaring. In haar uitspraak van 12 juli 2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BR2048](#)) volgt de Afdeling eenzelfde benadering in het kader van artikel 41 van het Aanvullend Protocol bij de overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Turkije, de met artikel 13 van Besluit 1/80 vergelijkbare bepaling die relevant is voor het verrichten van arbeid als zelfstandige.

De rechtbank volgt verweerder gelet op deze uitspraken niet in zijn stelling ter zitting dat artikel 13 van Besluit 1/80 niet van toepassing is op een besluit om het verblijfsrecht van een Turkse staatburger die onder het toepassingsbereik van Besluit 1/80 valt in te trekken om redenen van openbare orde. Verweerder heeft deze stelling niet nader toegelicht en in het bestreden besluit ging hij er terecht van uit dat deze bepaling hier wel van toepassing is.

Dit betekent dat de rechtbank dient te toetsen of de ten tijde van het bestreden besluit geldende norm voor intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd een aanscherping behelst ten opzichte van de op 1 december 1980 geldende norm. De rechtbank beantwoordt die vraag bevestigend. De mogelijkheid om eisers verblijfsvergunning in te trekken, bestond zoals verweerder in het bestreden besluit heeft bevestigd in het geval van eiser immers niet voordat artikel 3.86 van het Vb 2000 per 1 juli 2012 werd gewijzigd.

Nu vóór 1 juli 2012 geen moment kan worden aangewezen waarop verweerder bevoegd was de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd van eiser in te trekken, is de intrekking van deze vergunning met toepassing van het per 1 juli 2012 gewijzigde artikel 3.86 van het Vb in strijd met artikel 13 van Besluit 1/80. Verweerder mocht daarom geen gebruik maken van de in artikel 22, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vw gegeven bevoegdheid.

Omdat verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning niet mocht intrekken, was hij niet bevoegd om aan eiser een inreisverbod op te leggen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:12610](#)

JnB2018, 1083

Rechtbank Den Haag, 03-10-2018 (publ. 26-10-2018), AWB 18/2365

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Associatieovereenkomst EEG-Turkije

Aanvullend Protocol 41 lid 1

Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad 6

REGULIER. Eiser valt niet onder het Turks associatierecht, aangezien hij altijd onrechtmatig in Nederland heeft verbleven. Driejarenbeleid is niet van toepassing. Indien eiser voornemens is in Nederland toe te treden tot de arbeidsmarkt, dient hij een daarop ziende verblijfsvergunning aan te vragen.

Ingevolge de uitspraak van 1 november 2011 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ([ECLI:NL:RVS:2011:BU3412](#)) is het met ingang van 1 januari 2003 niet meer toepassen door verweerder van de vanaf 5 april 1994 ingetreden verruimde uitoefening van de bevoegdheid om op grond van het driejarenbeleid een verblijfsvergunning te verlenen indien aan de voorwaarden van dat beleid is voldaan, een bij artikel 41, eerste lid, van het Aanvullend Protocol verboden 'nieuwe beperking'. De rechtbank stelt vast dat verweerder aldus aan vreemdelingen die onder het toepassingsbereik vallen van het Turks associatierecht het zogenaamde driejarenbeleid vanaf 1 januari 2003 nog steeds van toepassing acht.

Voorligt is dus de vraag of eiser onder het toepassingsbereik van het Turks associatierecht valt. Daarbij is van belang of het noodzakelijk is dat eiser een expliciete aanvraag indient waaruit het voornemen blijkt om als (gezinslid van een) Turkse werknemer of zelfstandig ondernemer verblijf te krijgen, zoals bijvoorbeeld een aanvraag voor een verblijfsvergunning met als verblijfsdoel 'arbeid als zelfstandige' of 'arbeid in loondienst'. [...]

Eiser heeft, gelet op het Genc-arrest [HvJEU, 4 februari 2010, [ECLI:EU:C:2010:57](#)], er terecht op gewezen dat de toepassing van artikel 6 van Besluit 1/80 niet afhankelijk is van op welke grond een vreemdeling verblijfsrecht heeft verkregen in een lidstaat, dan wel toegang heeft verkregen tot de arbeidsmarkt in die lidstaat. Echter, eiser heeft daarbij niet onderkend dat de vreemdeling wel eerst rechtmatig verblijf in de desbetreffende lidstaat moet hebben gekregen. Zo had Genc bijvoorbeeld rechtmatig verblijf in Duitsland met als doel 'verblijf bij partner'.

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 21 januari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:95](#)) overwogen dat uit het arrest Demir van 17 september 2013 [redactie: lees 7 november 2013] van het Hof van Justitie (C-225/12, [ECLI:EU:C:2013:725](#)) wordt afgeleid dat voor een geslaagd beroep op de standstill-bepaling vereist is dat de betrokken Turkse staatsburger zowel legaal verblijf heeft, als legaal arbeid heeft verricht. Dit betekent dat bij illegaliteit van hetzij het verblijf, hetzij de verrichte arbeid, geen beroep kan worden gedaan op de standstill-bepaling. Een uitzondering op deze regel is wanneer de illegaliteit van het verblijf, onderscheidenlijk de arbeid, van de desbetreffende Turkse staatsburger wordt veroorzaakt door een maatregel die een nieuwe beperking vormt.

Ook uit de bewoordingen van het Genc-arrest kan worden afgeleid dat rechtmatig verblijf van belang is. In overweging 39 staat immers "de reden waarom aanvankelijk een inreis- en verblijfsrecht is verleend", in overweging 40 "waarin de werknemer het recht van inreis en verblijf heeft verkregen" en in 44 "ook wanneer het doel waarvoor hij de gastlidstaat is binnengekomen niet meer bestaat".

Niet in geschil is dat eiser geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft en niet is gebleken dat dit is veroorzaakt door een maatregel die een nieuwe beperking vormt. Verweerder

heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet onder het Turks associatierecht valt. Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt mogen stellen dat, indien eiser voornemens is in Nederland toe te treden tot de arbeidsmarkt, hij een daarop ziende verblijfsvergunning dient aan te vragen. De omstandigheid dat bij toekenning van een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid een arbeidsmarktaantekening 'arbeid vrij toegestaan, tewerkstellingsvergunning niet vereist' wordt geplaatst, dan wel dat eiser een intentieverklaring van een werkgever heeft overgelegd, is daarvoor naar het oordeel van de rechtbank niet voldoende. Daaruit blijkt immers niet, in tegenstelling tot een aanvraag voor een verblijfsvergunning met als doel 'arbeid als zelfstandige' of 'arbeid in loondienst', dat eiser ook daadwerkelijk tot de arbeidsmarkt in Nederland zal toetreden en daardoor onder het toepassingsbereik van het Turks associatierecht zal vallen.

Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet onder het bereik van het Turks associatierecht valt en de aanvraag van eiser mogen afwijzen. Gelet op voorgaande ziet de rechtbank geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:11996](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 1084

MK ABRS, 25-10-2018, 201709307/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30

Awb 4:6 lid 2

Verordening (EU) Nr. 604/2013 2 d

Richtlijn 2013/32/EU 33

DUBLINVERORDENING. De opvolgende asielaanvraag is ten onrechte met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb niet in behandeling genomen omdat geen sprake is van een eerder afwijzend besluit. Het niet in behandeling nemen van de eerdere asielaanvraag is geen afwijzend besluit, omdat dit niet strekt tot inhoudelijke beoordeling van die aanvraag.

Voor de toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb moet sprake zijn van een eerder afwijzend besluit.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het niet in behandeling nemen van de eerdere asielaanvraag bij besluit van 5 april 2017 geen afwijzend besluit is, omdat dit niet strekt tot inhoudelijke beoordeling van die aanvraag. Zij heeft er immers terecht op gewezen dat de Dublinverordening (PB 2013, L 180) een instrument is om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is en dat de staatssecretaris zich in dit geval op het standpunt heeft gesteld dat Italië verantwoordelijk is voor de inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag. De rechtbank heeft er daarnaast terecht op gewezen dat ook uit artikel 33 van de Procedurerichtlijn (PB 2013, L 180) en artikel 2, aanhef en onder d, van de

Dublinverordening volgt dat de Dublinprocedure voorafgaat aan de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag. Dit volgt ook uit de memorie van toelichting bij de wet tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de Procedurerichtlijn (Kamerstukken II, 2014/15, 34 088, nr. 3), waarin staat dat bij het krachtens artikel 30 van de Vw 2000 niet in behandeling nemen van de asielaanvraag een "inhoudelijke beoordeling van de asielaanspraken achterwege blijft", en dat de staatssecretaris de asielaanvraag pas inhoudelijk beoordeelt nadat hij krachtens de Dublinverordening heeft bepaald dat hij voor de inhoudelijke behandeling daarvan verantwoordelijk is.

De rechtbank heeft dus terecht overwogen dat de staatssecretaris de opvolgende asielaanvraag ten onrechte met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb niet in behandeling heeft genomen. Gelet daarop heeft de rechtbank het beroep van de vreemdeling terecht gegrond verklaard en het in beroep bestreden besluit vernietigd. De Afdeling respecteert daarbij de keuze van de rechtbank om niet te onderzoeken of het gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd, maar of krachtens artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand kunnen blijven.

[ECLI:NL:RVS:2018:3504](https://ecli.nl/RVS:2018:3504)

[Naar inhoudsopgave](#)